

og Allan áttu kanska post har. Har var ein sera blíð apa, ið hekk í einum træ, og tá Halla setti seg niður, kom apan og klataði upp á hana, og vildi ikki flyta seg aftur. Hon legði seg so long sum hon var í fangið, og hevði tað so himmalskt. Halla fekk til seinast reist seg upp, og láturin mundi ongan enda fingið! Aftaná hetta fóru vit á tað lokala listasavnið, og áhugavert var at lesa um, hvussu útlendskir listamenn, ið komu til Bali, byrjaðu at læra ung- ar balinesar at mála, og hvussu hetta endaði við at verða ein „sjangra“ fyri seg innan málningslist á Bali. Eisini vóru nógvir gamlir málningar, og tað var ótrúligt at siggja, hvussu detalj- eraðir teir vóru. Onkrir av nútímans listamonnum - nøvni eru langsiðan horv- in - høvdu málað málningar av sama slag, ið vísti nútíðarsamfelagið á Bali, og stuttligt var at siggja, hvussu surfarar, vatnski- menn, masku- og elddansur, alt var flettað saman við jap- anarum við teirra fotokan- ónum. Og aftur so ótrúliga nógvir smálutir!

Elddansur

Tað eina kvöldið fóru vit at hyggja eftir tiltikna balin- esiska dansinum. Vit sáu tveir dansir, fyrst ein, ið vísti søguna um ein prins og prinsessu hansara. Gent- an verður lokkað inn í skóg- in og „kidnappað“ av einum ondum grannakongi. Síðan kemur apukongurin Hano- man og hjálpir prinsinum at bjarga prinsessuni. Alt hetta verður víst í dansinum, og tónleikinum syrgdi eitt 60- manna kór fyri. Teir sótu á gólvinum í einum ringi, ið samstundis var pallurin.

Áskoðararnir sótu so aftur rundanum hesar. Inni í miðjuni stóð eitt træ við liv- andi ljósum, og hetta dans- aðu tey rundanum. Tað var hesin eyðkendt dansurin, har tey alla tíðina brúka fingrar og hendurnar, og rørsurnar eru als ikki

menniskjalgar summatíðir. Eisini brúka tey sera nóg- v eyguni og andlitsbrá, meðan tey dansa. Hetta var ógvu- liga hugtakandi at siggja. Dansararnir vóru tvær ung- ar gentur og tveir menn. Genturnar dansa bert, með- an tær eru heilt ungar, og um tær eru góðar dansarinn- ur, fylgir hetta teimum rest- ina av lívinum, og gevur teimum stóra virðing mill- um fólk.

Tað mest spennandi var tó aftaná hendan dansin; tað, sum vit gleddu okkum mest til, nevniliga elddans- urin. Aftaná at ein rúgva av kokussnotaskølum høvdu logað eina góða løtu, kom ein ungur drongur rennandi inn á einum, ið vit høvdu kallað træhesti. Tað skuldi ivaleyst ímynda okkurt djór. Hann tók og sparkaði inn í bálið, so alt gólvvið yddi í glóðum. Síðani feiðaðu tveir aðrir drongir glóðirnar saman aftur, og drongurin rann ígjøgnum tær aftur og fram. (Søgdu vit at hann var berfóttur?) Hetta endurtók seg eina góða løtu, og drongurin vísti ongi tekin um pínu av nokrum slag. Vit sá, hvussu glóðirnar onk- untíð festu seg upp eftir beinum, men hann lat ikki um vón. Knappliga komu tveir aðrir dreingir rennandi inn og fangaðu hin, og síðani kom ein prest- ur og stroyddi heilagt vatn á hann, fyri at fáa hann at vakna úr transuni, hann hevði verið í. Aftaná kundu vit fara yvir og hyggja eftir fótunum hjá honum, og tað einasta, har var at siggja, var sít. Hetta fóru vit sera „im- ponerað“ yvir at hava sæð.

Hetta kvöldið høvdu vit bílagt okkum Bali „special- itetin“ roykta dunnu. Vit fóru sera spent at sleppa at royna hetta, ikki minst tí vit nærkaðust jolum, og øll droyndu um stokta dunnu, brúnkaði epli, sós og reyð- kál. Dunnurnar komu á borðið. Aftaná eina løtu fóru vit øll samd um, at tað smakkaði.....løgíð, men onkur helt „væl, lögíð“ og

onkur „ikki væl, lögíð“! Tað vísti seg tó, at tann eina dunnan var ein roykt høna, men hon hevði í minsta lagi meira kjót á enn dunnan!

Ein annan dagin fóru vit við einum minibussi ein túr runt á Bali. Vit byrjaðu við tveimum templum, ið ikki vóru so áhugaverd, og koyrdu so til gosfjallið á oynni. Á vegnum steðgaðu vit við eitt stað, har útsýnið yvir rís, terassurnar var ser- stakliga vakurt, so har tóku vit nakrar myndir. Á gos- fjallasíðuni lá eitt tempul, The Mother Temple, og hetta var tað størsta Budda- htemplið í Indonesia. Tað hevur eina heldur løgna søgu, tí tá fjallið goysti fyri nógvum árum síðani vórðu allar smábygdinar, ið lógu á fjallasíðunum lagdar í oyði, men templið var als ikki rakt. Hetta var sjálvsagt tulkað sum ein gudagerð, og gav templinum enn størri týðning. Í veruleikanum er tað ikki bara eitt tempul, men eitt tempulkompleks, og vit gingu niðan eftir eini síðu og oman eftir hini. Út- sýnið var sera gott ovast, og vit sá heilt út til havið, sjálvt um vit fóru noku-

lunda miðskeiðis á oynni.

Tað var har tað byrjaði at regna, og tá vit løtu seinni sótu á eini matstovu og ótu, regnaði tað verri enn í Sing- apore. (Tað hildu vit ikki verða møgulegt!) Henda matstovan lá við ein sjógv, ið aftur lá í gosfjallakrater- inum. Vit sáu royk koma úr einum holi longur uppi á fjallinum. Á veg oman aftur av fjallinum byrjaði veðrið beinanvegin at gerast betri, og vit lögdu als ikki merki til, at vit koyrdu einar 1000 m. niðuraftur.

Hanadystir live

Hann spurdu bilføraran, um hann visti nakað um hana- dystir, ið oyggin er kend fyri. Teir eru ólóglegir, so tú kanst ikki bara fara inn á kunningarstovuna og bí- leggja atgongumerki. Hann segði, at tað fóru dystir í heimbygd hansara næstan hvønn dag, og vit kundu fara og vita. Vit fóru sera áhugaði, tí vit høvdu sæð okkurt um hetta í sjónvarp- inum, men live... tað mátti upplivast!

Tað fyrsta, vit hugsaðu um, var hvussu ógvusligt tað var. Hanarnir fingi ein hvassan uml. tummillangan knív bundan á annað bein- ið, og so bardust teir til ann- ar ikki klaraði meira. Vit bíðaðu eina løtu, meðan eigararnir „hitaðu hanarnar upp“, t.v.s. royndu at øsa teir upp við at sleppa teim- um móti hvørjum øðrum, men so taka teir aftur í sein- astu løtu. Beint tá vit komu, tókst tað, sum um øll fólkini - næstan bara menn mistu allan áhuga í hana- num, og hildu okkum verða nógv meira áhugaverd. Vit fóru tey einastu hvítu fólk har. Hetta broyttist tó, tá fyrsti dysturin var um at byrja, tá teir byrjaðu at veipa við armunum og troøka fram til gyrðingina. Vit skiltu, at teir veddaðu um vinnaran. Síðani byr- jaðu teir at rópa, og vit fingi

tað til at verða fyrri at eggja hanunum til at berjast. Fyrsti dysturin var tó eitt vónbrot, tí annar hanin rann undan allatíðina. Í tí næsta vann annar, men hann var so illa særður sjálvur, at hann varð eisini dripin. Reglurnar siga, at eigarin av vinnandi hananum fær tap- andi hanan heim við til døg- urðapottin, so hesin eigarin fekk tveir!

Triði dysturin var millum hanan frá fyrsta dysti og ein annan, og hin fyrri fekk loyvi at hava tveir knívar, bæði tí hann var minni og tí tað var hansara annar dystur í dag. Hann vann eisini. Beinta og Halla sóu lítið og onki av hesum dystinum, tí áskoðararnir fóru so ágrýtnir, at teir skumpu teg aftur um, um tú ikki skump- ar aftur. Tibetur hevði Allan sít nýkeypta „kæra barn, videotólið, sum hann helt uppi yvir øll tey myrku høvðini. Vit sá so dystin á tí lítla skerminum. Hetta fóru nakrir av áskoðaru- num, ið heldur ikki tíðu at troøka í hitanum, sera glaðir fyri, og einaferð, tá Allan tók videotólið niður, vórðu armarnir bara trýstir uppáftur av teimum. Hetta var teirra møguleiki at siggja av aftasta røð. Tann síðsta dystin hildu vit at vit skuldu royna at vedda, men bara Allan slapp. „Hans- ara“ hani vann, men varð rættiliga illa særður; annað beinið næstan kvett av. Alt í alt ein sera áhugaverður og minningarríkur seinna- partur.

Ótu meksikanst jólaaftan

Aftaná nakrar dagar meira í Ubud, við sera góðum mati á Café Ryan og góðum lötum við kelduvatnshylin, hildu vit, at vit skuldu fara at kanna ta kendu strondina Kuta. Sagt verður, at har eru so nógv ferðafólk, at tey í sær sjálvum eru ein „turist- attraktión“. Vit fingi eitt sera gott hotel við svimji- hyli, og 5 min. til strondina. Vit hildu ikki, at tað var so galið, so vit fóru verandi har og bíðaðu eftir jolumum.

Vertirnir Poula og Júst- ines hava riggað eitt gott máltíð til, nú Halla og John eru komin á vitjan

Dagarnir gingi alt ov skjótt, og knappiliga var tað 24. desember, og Allan og Beinta skuldu heim. Tey høvdu ikki sagt nokrum frá har heima, ætlaðu bara at taka øll á bóli. Líkamikið, tað var sera stuttligt at hava ferðast saman við teimum, og vit saknaðu tey aftaná. Vit søgdu farvæl tíðliga um kvöldið, tey fóru á flog- vøllin, og vit bæði fóru om- an á strondina at siggja sól- ina fara niður. (Vit lovaðu at fortelja, hvussu tað var; onki serligt, yvirskyggja, so vit sóu als ikki sólina!)

Aftaná fóru vit á meksi- kanska matstovu og ótu jóladøgurðan, og hiðani at ringja til bestu vinfólkini. Aftaná at hava tosað fyri alt ov nógvar pengar, fóru vit víðari at vita um vit høvdu fingið nógur jólabrøv á e- mail'inum, tað høvdu vit. Vit sendu svar og gingi síð- an heim, og komu tá í tankar um, at høvdu havt mynda- tólið við út, men nú var tað horvið. Vit royndu at leita allastaðni, vit høvdu verið, men einki var at gera, tað var burtur. Vit høvdu sjálvi lagt tað eftir okkum, so eingin var at skylda uppá. Ein heldur syrgiligur endi á jólaaftan, men tað helt tann persónurin, ið tók mynda- tólið kanska ikki. Restin av tíðini á Bali gekk við sama lag. Vit keyptu eitt nýtt myndatól, eitt sindur betur og heldur dýrari. Tann 29. des. flugu vit víðari til Darwin, Australia, og byr- jaðu harvið ein nýggjan part av fer okkara. Hetta hoyra tit nærri um næstu ferð!

P.S. Vit vilja gjarna takka øllum teimum, ið sendu jólaheilsan á „netinum“. Tað vermdi at siggja, at vit ikki eru so fjart burtur hóast alt. Um nakar hevur hug at senda eina heilsan ella spyrja um okkurt, so er okk- ara adressa: utiverd53@hotmail.com

Halla og John

Prinsessur hittast. Halla hittir dansku prinsess- una Benediktu, sum var í Singapore um sama mundið